

הניה – הניצ'קה

בסוף חודש טבת תש"ע בין שישי לשבת
בין 2009 ל- 2010, בין תכלת שמיים לתכול
עינייך החזרת נשמתך לבורא.
בעוד שלושה שבועות תהיה הניה בת 96 –
הניה מאד רצתה להמשיך ולחיות ולראות
את ילדיה, נכדיה, הנינים והנינות – ומצד
שני היתה כבר עייפה, תשושה – מבקשת
למצוא את מקום מנוחתה תחת כנפי השכינה
במלכות שמיים לצד משה ז"ל בעלה, ולצד
יעקב ה"מזיניק" הבן הצעיר שנפל במלחמת
יום כיפור על גדות תעלת סואץ.

היית כולך אמא וסבתא וחברה עמלה
ושוחקת, ולפעמים גם שותקת. פעם אמרת:
"חצי גוף נלקח ממני עם יעקב'לה הבן יקיר
לי" – ובכל זאת ראיתך מתפקדת בגאווה על
ילדייך, בשמחה על נכדייך ובנחת על נינייך
ונינותיך, יחד עם השבר הנורא בנפול יעקב-
הצלחת הסדוקה היתה מלאה במשפחה
מבורכת. אהבתי לדבר איתך – אשה מלאה
חוכמה – חיים וידע נרחב בכל השטחים,
אהבתי את בת השחוק שלך שדיברנו על בת
כתתי – על שרה ברקאי - שרה בארי – איך
לאט לאט התורים שלנו הולכים לעולמם,
ורק את עומדת בפתח השער איתנה, נשמת
וחיה.

דאגה גדולה היתה לך מצד חנה'לה הבכורה,
יאיר ושרוליק ושרה – ויענק'לה ז"ל – כולם
התאספו סביבך – והיו באים לביתך למפגש
המשפחתי – משפחה גדולה מאד הקמת יחד
עם משה, שנפטר צעיר, והשאיר אותך עם
העצב והשמחה והתקווה ליום הבא. כמעט
עד יומך האחרון דאגת לתספורת שהקיפה
את פנייך עם עיני התכלת – אצבעות ידייך
היו אמונות על הרבה מלאכות בקיבוץ –
הפרידה קשה גם לך, גם לכל המשפחה – אך
יש רגע או שעה או יום שבו צריך לומר שלום
ואולי גם להתראות – ולמצוא שלווה.

פרוודור חייד היה מלא, גדוש ועשיר –
ועכשיו תוכלי לספר הלאה את תולדות
משפחת ברקאי העניפה. שתמצאי שלווה
ותדעי – כולם = כולנו = גם אני – זוכרים
אותך באהבה. ביי הניצ'קה..

שרה'לה שרון